

[Statsministeren.]

28. oktober — blev daværende arbejdsminister Erling Dinesens forslag gennemført her i folketinget. Hvorfor havde hr. Erling Dinesen, når det er normalt, ikke indkaldt parterne, inden dette forslag blev fremsat? Jeg siger dette, fordi jeg alligevel synes, at måske ikke mindst socialdemokratiets ordfører skulle sørge for, at der var sammenhæng imellem argumentation og egne tidligere gerninger.

Man siger nu, at efter afgrænsningen som man efter mandskabsorganisationernes tilbud fik formuleret sådan, at den gik på skibe og ikke på varegrupper, var der jo ikke noget — siger hr. Erling Dinesen — samfundsvigtigt tilbage. Ja men så må jeg spørge: hvorfor begrundede hr. Erling Dinesen så sit forslag, som han gjorde det, på nøjagtig samme måde, som regeringen i udvalget har begrundet nødvendigheden af, at forslaget opretholdes? På spalte 627 i Folketingstidende 1965-66 kan man finde hr. Erling Dinesens begrundelser, og her er den, som jo ikke mindst har spillet en rolle i bedømmelsen af udviklingen her. Hr. Erling Dinesen siger:

„Hertil kommer, at en konflikt af denne karakter kan blive af meget lang varighed.“

Ja, det kan den.

Op senere i samme spalte, 627, og i sp. 628 siger hr. Erling Dinesen:

„Der er dog her tale om et meget specielt, et meget begrænset, men dog et samfundsmæssigt meget omfandtligt og meget vigtigt område. I situationer af denne art føler regeringen sig forpligtet til at foreslå folketinget at drage omsorg for bilæggelse af konflikten ved lovgivningsindgreb.“

Det var et — det anerkender alle — nødvendigt og ansvarsbevidst skridt, der dengang blev foretaget fra regeringen. Man kan undre sig over, hvorfor man slet ikke ser nogen forbindelse mellem den ansvarsfølelse, man dengang havde, og så den, man burde have i dag.

Hr. Aksel Larsen siger, at arbejdsministeren vidste ikke, at der manglede forhandlingsregler på området. Jeg vil gerne sige, at det, der mangler, er rigtigt specificerede forhandlingsregler. De forhandlingsregler og opsigelsesvarsler, der gælder for dette om-

råde, er nedlagt i sømandsloven, og jeg synes — når nu hr. Aksel Larsen og jeg er enig med ham i det, lægger megen vægt på, at vi for fremtiden gør, hvad gøres kan for at få klaring også på dette punkt, på et meget omfandtligt område — at hr. Aksel Larsen ikke skulle nøjes med at kritisere, men dog kvittere så meget, at han sagde, at regeringen har erkendt dette områdes betydning ved at give tilsagn om, at der nu i et udvalg bliver opstillet sådanne forhandlingsregler. Herefter er der jo — og der er ingen i denne sal, der kan være uenig i dette — ikke nogen som helst berettigelse for at sige, at her er tale om indgreb mod én part. Der er tale om indgreb mod parterne; det har der været, hver gang folketinget har grebet ind i den slags sager.

Op må jeg så sige til hr. Aksel Larsen, at jeg har, som hovedparten af tingets medlemmer har det, en højst ubehagelig fornemmelse ved at læse det opråb, som fra SF's side er sendt ud i form af et særnummer af SF-bladet. Her skriver man:

„Nu er det arbejderne mod kapitalmagten og dens politiske håndlangere!“

Når jeg ser hr. Aksel Larsen lægge navn og omdømme til noget sådant, kommer der frem i min erindring en situation, hvor hr. Aksel Larsen optrådte nøjagtig lige sådan. Det var i 1956, over for den daværende socialdemokratiske mindretalsregering og over for daværende statsminister H. C. Hansen. Jeg kan ikke tro, at der er ret mange socialdemokrater, der har velbehagelige erindringer om hr. Aksel Larsen i den situation. Jeg må sige, at det giver mig en fornemmelse af, at for hr. Aksel Larsen er ringen sluttet; han er nu tilbage, hvorfra han kom.

Erling Dinesen: Jeg har først et par bemærkninger til ordførerne for regeringspartierne.

Der er måske ikke noget at sige til, at hr. Asger Jensen i en sag af denne karakter kommer med en søforklaring; det var nemlig efter min opfattelse en søforklaring, når han talte om, at med den erfaring, den tidligere arbejdsminister har, burde denne vide bedre. Jeg har meget klart tilkendegivet allerede ved første behandling, hvilken afgørende forskel der er på denne sag og den, der blev behandlet i 1965, og det